Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 7. 2024, sp. zn. 4 Tdo 555/2024, ECLI:CZ:NS:2024:4.TDO.555.2024.1

Číslo: 40/2024

Právní věta:

Změnou důvodu dovolání ve smyslu § 265f odst. 2 tr. ř., nepřípustnou po uplynutí dovolací lhůty, je nejen uplatnění dalšího dovolacího důvodu, ale i doplnění dovolací argumentace ve smyslu vznesení jiných, dalších námitek, byť obsahově podřaditelných pod dovolací důvod uplatněný v zákonem stanovené lhůtě.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 24.07.2024

Spisová značka: 4 Tdo 555/2024

Číslo rozhodnutí: 40

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dovolání

Předpisy: § 265f odst. 2 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání, které podal obviněný Z. P. proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2024, sp. zn. 67 To 18/2024, jenž rozhodoval jako soud odvolací v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 50 T 114/2023.

I.
Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 13. 11. 2023, sp. zn. 50 T 114/2023, byl obviněný Z. P. uznán vinným přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se podle skutkové věty výroku o vině daného rozsudku dopustil tím, že dne 6. 2. 2023 v době okolo 7:00 hod. v Praze XY, na ulici XY, před křižovatkou s ul. XY, ve směru do centra hl. m. Prahy, jako řidič vozidla tov. zn. Peugeot 407, reg. zn. XY, zastavil před jedoucím vozidlem tov. zn. BMW 320D, reg. zn. XY, v důsledku uvedeného manévru a světelného znamení na křižovatce byl řidič tohoto vozidla nucen zastavit, poté z vozidla vystoupil, a s úmyslem konfrontovat řidiče vozidla BMW ohledně předchozího způsobu jeho jízdy přistoupil k přední části zastaveného vozidla BMW, a poté, co se vozidlo obviněného následně snažil řidič vozidla BMW objet, udeřil rukou sevřenou v pěst do víka

motorového prostoru vozidla BMW v místě nad levým předním světlem v úrovni levého předního kola v místě výztuhy, čímž došlo k promáčknutí víka motorového prostoru na dvou místech, čímž poškozenému majiteli vozidla BMW spol. B. C., s. r. o., způsobil škodu poškozením ve výši 51 991 Kč.

2. Za uvedené jednání byl obviněný odsouzen podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 67 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 100 denních sazeb, přičemž denní sazba činí 350 Kč, tj. celkem 35 000 Kč. Podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku bylo stanoveno, že peněžitý trest bude zaplacen ve 14 splátkách po 2 500 Kč měsíčně, s tím, že výhoda splátek peněžitého trestu odpadá, pokud nebude dílčí splátka zaplacena včas.

3. Proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 13. 11. 2023, sp. zn. 50 T 114/2023, podal obviněný odvolání, o kterém rozhodl Městský soud v Praze usnesením ze dne 13. 2. 2024, sp. zn. 67 To 18/2024, tak, že odvolání podle § 256 tr. ř. zamítl.

II.
Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2024, sp. zn. 67 To 18/2024, podal následně obviněný prostřednictvím obhájkyně dovolání opírající se o dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), h) a m) tr. ř. V dovolání obviněný uvedl, že řidič vozidla BMW do něj najel a ohrozil ho, takže nemůže vyloučit, že se kapoty vozidla dotknul. Dále uvedl, že orgány činné v trestním řízení umožnily zničení jediného a zásadního důkazu a neprovedly rekonstrukci nebo vyšetřovací pokus. V této souvislosti obsáhle citoval nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 1095/15 a rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věcech sp. zn. 8 Tdo 1208/2022, sp. zn. 8 Tdo 545/2014 a sp. zn. 8 Tdo 1352/2014. Rovněž hodnotil fotodokumentaci poškození vozidla založenou ve spise. Podle dovolatele došlo k porušení zásady *in dubio pro reo* a poukázal na rozpornost výpovědí ohledně okolnosti, zda svědek V. svým vozidlem do něho najel.

5. Dále obviněný vytkl, že došlo k použití procesně nepoužitelného důkazu. Soud podle jeho názoru přihlédl k podání vysvětlení, ve kterém obviněný uvedl, že nemůže vyloučit, zda do kapoty praštil či nikoli. Obviněný přitom nikdy nedal souhlas se čtením podaného vysvětlení, přičemž v přípravném řízení odmítl vypovídat.

6. Z uvedených důvodů obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 13. 11. 2023, sp. zn. 50 T 114/2023, z důvodů výše uvedených a aby ho zprostil obžaloby.

7. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství využil svého práva a k dovolání obviněného se vyjádřil. Ve svém vyjádření stručně shrnul dosavadní průběh trestního řízení a dále uvedl, že o zjevný rozpor skutkových zjištění s provedenými důkazy se jedná v případě, že skutková zjištění nemají na provedené důkazy žádnou obsahovou návaznost, nevyplývají z nich při žádném logicky přípustném způsobu jejich hodnocení nebo jsou dokonce pravým opakem skutečného obsahu provedených důkazů. Takovouto vadu dovolatel nevytýká, pouze provádí vlastní hodnocení pořízené fotodokumentace poškození vozidla a zejména předkládá vlastní skutkovou verzi, podle které vozidlo BMW nepoškodil a podle které do něho naopak svědek V. s tímto vozidlem najel. Dovolatelem zmiňovanou zásadu presumpce neviny nelze vykládat tak, že v případě jakéhokoli rozporu výpovědi obviněného s jiným důkazem, např. svědeckou výpovědí, by soud byl povinen vycházet z výpovědi obviněného, a existenci extrémního rozporu skutkových zjištění s provedenými důkazy nelze dovozovat z toho, že soudy hodnotí důkazy jiným způsobem, než jaký by odpovídal představám obviněného o správném způsobu hodnocení důkazů.

8. Podstatná část námitek dovolatele se týká skutečnosti, že nebyla zajištěna poškozená kapota

předmětného motorového vozidla a že následně nebyla provedena rekonstrukce nebo vyšetřovací pokus. Výše uvedená námitka dovolatele se však týká postupu orgánů Policie České republiky v přípravném řízení a takovouto námitku nelze v rámci dovolacího důvodu podle § 265b odst.1 písm. g) tr. ř. uplatňovat.

9. Je skutečností, že v odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně (bod 18) i odvolacího soudu (bod 8) je zmíněna výpověď obviněného z přípravného řízení, která byla učiněna formou vysvětlení zachyceného v úředním záznamu o podaném vysvětlení, který může být jako důkaz v řízení před soudem použit pouze za podmínek § 211 odst. 6 tr. ř. a který v předmětné trestní věci jako důkaz v hlavním líčení vůbec proveden nebyl. Soudy neměly neprocesní výpověď obviněného v rámci svých hodnotících úvah vůbec zmiňovat, nelze však konstatovat, že rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, by byla založena na procesně nepoužitelných důkazech. Jedině takováto procesní vada by při tom naplňovala dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

10. Závěrem svého vyjádření proto státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.

III.
Přípustnost a důvodnost dovolání

11. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že dovolání obviněného je přípustné [§ 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř.], bylo podáno osobou oprávněnou prostřednictvím obhájce, tedy podle § 265d odst. 1 písm. c) tr. ř. a v souladu s § 265d odst. 2 tr. ř., přičemž lhůta k podání dovolání byla ve smyslu § 265e tr. ř. zachována.

12. Protože dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b tr. ř., bylo dále nutno posoudit, zda námitky vznesené obviněným naplňují jím uplatněné zákonem stanovené dovolací důvody, jejichž existence je současně nezbytnou podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem podle § 265i odst. 3 tr. ř.

13. Ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotněprávních vad, ale nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně ani k přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Dovolací soud není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.). Pokud by zákonodárce zamýšlel povolat Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by katalog dovolacích důvodů. Už samo chápání dovolání jako mimořádného opravného prostředku ospravedlňuje restriktivní pojetí dovolacích důvodů Nejvyšším soudem (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 73/03). Nejvyšší soud je vázán uplatněnými dovolacími důvody a jejich odůvodněním (§ 265f odst. 1 tr. ř.) a není povolán k revizi napadeného rozsudku z vlastní iniciativy. Právně fundovanou argumentaci má přitom zajistit povinné zastoupení odsouzeného obhájcem – advokátem (§ 265d odst. 2 tr. ř.).

14. Z hlediska vlastního rozhodování dovolacího soudu je nutné připomenout, že zákonnost

rozhodnutí soudů nižších stupňů napadených dovoláním posuzuje Nejvyšší soud pouze na podkladě námitek uplatněných dovolatelem v jeho mimořádném opravném prostředku, a nikoli s přihlédnutím k tomu, co následně uplatní v tzv. replice (sepsané po uplynutí zákonné lhůty k podání dovolání), v níž má možnost reagovat na argumenty protistrany (ve věci posuzované státním zástupcem) v jejím vyjádření k dovolání.

15. Příkladem lze uvést, že Ústavní soud již v usnesení ze dne 29. 10. 2020, sp. zn. II. ÚS 635/20, k postupu Nejvyššího soudu týkajícího se jeho přístupu k obsáhlé replice zaslané nově zvolenou obhájkyní stěžovatele po uplynutí lhůty k podání dovolání zdůraznil, že „… v odůvodnění se pak k obsahu repliky podrobněji nevyjadřoval, neboť jej vyhodnotil jako doplnění dovolání po uplynutí zákonné lhůty. Takovému postupu nelze ani z pohledu zachování ústavně zaručených práv stěžovatele nic vytknout, neboť plně vyhovuje zákonnému rámci přezkumu v režimu mimořádných opravných prostředků“.

16. Lze dodat, že – a plyne to i z odkazovaného rozhodnutí – nepřípustnou, po uplynutí dovolací lhůty provedenou změnou důvodu dovolání, se tedy míní nejen změna dovolacího důvodu, tj. záměna či doplnění některé alternativy obsažené ve výčtu § 265b tr. ř., ale též i změna dovolací argumentace ve smyslu vznesení jiných, dalších námitek obsahově podřaditelných pod dovolací důvod uplatněný v zákonem stanovené lhůtě (což se samozřejmě týká i námitek dalších, pod takový důvod nepodřaditelných).

17. Dovolatel proto nemůže (a to i při zachování rozsahu výroků dovoláním napadených a dovolacích důvodů, o něž svůj mimořádný opravný prostředek opírá) po uplynutí lhůty upravené v § 265e tr. ř. rozšiřovat svou argumentaci o námitky v dovolání podaném v zákonné lhůtě neuvedené. To platí ohledně jakéhokoli podání adresovaného soudu, tedy nejen ohledně podání označeného jako doplnění dovolání, ale rovněž i stran námitek obsažených v tzv. replice. Jak již bylo zmíněno, z hlediska vlastního vyhodnocení důvodnosti podaného dovolání jsou veškeré námitky vznesené po lhůtě stanovené v § 265e tr. ř. irelevantní.

18. Uvedené skutečnosti zmiňuje dovolací soud proto, aby vyložil, z jakých důvodů se nevěnoval při posouzení důvodnosti dovolání těm výhradám, které obviněný uplatnil nad rámec námitek snesených v odůvodnění svého mimořádného opravného prostředku.

19. Pokud jde o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ten je naplněn tehdy, jestliže rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy.

20. O důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. pak jde v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení.

21. Na podkladě obviněným uplatněných dovolacích důvodů a uvedených východisek mezí dovolacího přezkumu pak mohl Nejvyšší soud přistoupit k posouzení jednotlivých dovolacích námitek obviněného.

22. Nejvyšší soud v první řadě konstatuje, že námitky obviněného týkající se nezajištění poškozené kapoty poškozeného motorového vozidla a neprovedení rekonstrukce nebo vyšetřovacího pokusu, a dále, že rozhodná skutková zjištění byla založena na procesně nepoužitelných důkazech, lze formálně podřadit pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Soustředěny jsou čistě do oblasti dokazování (skutkové), neboť obviněný poukazuje na to, že důkaz použitý proti němu je procesně nepoužitelný, a dále na to, že soudy nižších stupňů neprovedly důležitý důkaz v podobě rekonstrukce nebo vyšetřovacího pokusu.

23. Nejvyšší soud v posuzované věci žádný, natož pak zjevný rozpor mezi obsahem provedených důkazů a učiněnými skutkovými zjištěními neshledal. Rovněž tak nezjistil, že by při rozhodování o vině obviněného byly brány v potaz jakékoli procesně nepoužitelné důkazy, nebo že by nebyly nedůvodně provedeny podstatné důkazy navržené obviněným. Není zde proto žádný důvod do závěrů soudů nižších stupňů zasahovat.

24. V této souvislosti je namístě připomenout část dovolací argumentace obviněného, v níž zpochybňoval skutková zjištění učiněná soudem prvního stupně a akceptovaná i soudem odvolacím, s nimiž se neztotožnil a předkládal svoji verzi skutkového děje. Nesouhlasil zejména s hodnocením pořízené fotodokumentace vozidla a výpovědi poškozeného V., přičemž uvedené důkazy interpretoval a hodnotil odlišně od soudu prvního stupně. Takto formulované námitky by bylo možné do jisté míry pod uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. podřadit, nicméně jim nelze přiznat opodstatnění. Nejvyšší soud zde především připomíná, že citovaný dovolací důvod byl do trestního řádu vložen novelou provedenou zákonem č. 220/2021 Sb. Je zřejmé, že jeho vymezení úzce navazuje na soudní praxí vymezená pochybení, která byla součástí extenzivního výkladu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2021, spočívající v možnosti dovodit jeho naplnění zejména ve stavu opomenutých důkazů, dále v případech, kdy důkaz, resp. jeho obsah, není získán procesně přípustným způsobem, a konečně třetí oblast zahrnovala případy zásadního nesouladu mezi skutkovým zjištěním a skutečnostmi, jež vyplývají z provedených důkazů a v důsledku toho pak i konečným hmotněprávním posouzením. Takový nesoulad bylo nicméně namístě dovodit toliko v případech závažných pochybení, zejména pokud skutková zjištění neměla vůbec žádnou obsahovou vazbu na provedené důkazy, případně nevyplývala z důkazů při žádném z logických způsobů jejich hodnocení, anebo pokud zjištění byla pravým opakem toho, co bylo obsahem dokazování apod. (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2012, sp. zn. 11 Tdo 1494/2011, nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. III. ÚS 177/04, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, aj.).

25. Žádná taková situace však ve věci obviněného nenastala. Soudy činné dříve ve věci se dostatečně pečlivě zaobíraly provedenými důkazy, které řádně hodnotily zejména podle § 2 odst. 6 tr. ř. a dovodily průběh skutkového děje tak, jak je popsán výše, s tím, že jeho konečný popis je uveden v rozsudku soudu prvního stupně, který potvrdil i soud odvolací. Spolehlivou oporou skutkových zjištění uvedených ve výroku o vině je svědecká výpověď poškozeného, který podrobně, bez jakýchkoli rozporů a celkově přesvědčivě popsal situaci, kdy obviněný pěstí udeřil do víka motorového vozidla. Svědecká výpověď koresponduje s tím, co vyplývá z protokolu o ohledání věci, a dále byla podporována svědeckou výpovědí svědků M. H. a F. P. a listinnými důkazy.

26. Oba soudy činné dříve ve věci v odůvodnění svých rozhodnutích posuzované jednání rozvedly, k čemuž lze odkázat zejména na bod 18 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně a body 8 až 11 odůvodnění usnesení odvolacího soudu. Z bodu 18 odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně vyplývá, že soudem konstatovaná shoda výpovědi svědka V. s výpovědí obviněného se týkala pouze okolnosti, že osobou, která se se svědkem dostala do konfliktu, byl právě dovolatel, přičemž soud výslovně konstatoval, že obviněný na rozdíl od svědka tvrdí, že se vozidla nedotkl. Dovolatel se tedy domáhá pouze toho, aby soud tento důkaz hodnotil jiným způsobem. Nelze tedy dovodit, že by rozhodná skutková zjištění učiněná soudem prvního stupně, která jsou určující pro naplnění znaků předmětného trestného činu, byla ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů, tedy že by skutková zjištění nevyplývala z provedených důkazů či snad měla být jejich opakem apod., ale naopak jsou jimi zjevně podložena.

27. Pokud obviněný dále naznačil porušení zásady *in dubio pro reo*, je třeba uvést následující. Zásada *in dubio pro reo* vyplývá z principu presumpce neviny (§ 2 odst. 2 tr. ř.). Tato námitka nemůže zvolený dovolací důvod založit, protože směřuje výlučně do skutkových zjištění soudů nižších stupňů a potažmo proti způsobu hodnocení provedených důkazů. Je tomu tak proto, že pravidlo *in*

dubio pro reo vyplývá ze zásady presumpce neviny zakotvené v čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a § 2 odst. 2 tr. ř. a má tedy vztah pouze ke zjištění skutkového stavu věci na základě provedeného dokazování, a to bez důvodných pochybností (§ 2 odst. 5 tr. ř.), kdy platí „v pochybnostech ve prospěch obviněného“. Je tudíž zjevné, že pravidlo má procesní charakter, týká se jen otázek skutkových a jako takové není způsobilé naplnit obviněným zvolený (avšak ani žádný jiný) dovolací důvod. Nejvyšší soud dosud nepřipouští, aby bylo dodržení této zásady zkoumáno v dovolacím řízení (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 1. 2015, sp. zn. 11 Tdo 1569/2014, a na to navazující usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2016, sp. zn. 4 Tdo 467/2016, dále např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 2019, sp. zn. 5 Tdo 595/2018).

28. Pravidlo *in dubio pro reo* totiž znamená, že není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného (srov. nález Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01). Platí tedy, že jakkoli vysoký stupeň podezření sám o sobě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok (nález Ústavního soudu ze dne 13. 5. 1998, sp. zn. IV. ÚS 36/98). Jinak vyjádřeno, trestní řízení vyžaduje v tomto ohledu ten nejvyšší možný stupeň jistoty, který lze od lidského poznání požadovat, alespoň na úrovni obecného pravidla „prokázání mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. IV. ÚS 260/05, ze dne 12. 1. 2009, sp. zn. II. ÚS 1975/08, ze dne 8. 8. 2013, sp. zn. II. ÚS 2142/11, aj.). Současně je třeba zdůraznit, že existence rozporů mezi důkazy ale sama o sobě neznamená, že by nebylo možné uznat obviněného vinným předmětným trestným činem a že by jakékoli rozpory mezi důkazy musely nutně vést k uplatnění pravidla *in dubio pro reo*, tj. k rozhodnutí v pochybnostech ve prospěch obviněného. I přes rozpory mezi důkazy může soud podle konkrétní důkazní situace dospět ke spolehlivému závěru o spáchání trestného činu obviněným. Rozhodnout ve prospěch obviněného lze jen za předpokladu, jestliže existující rozpory jsou tak zásadní, že vina obviněného není nepochybná ani po pečlivém vyhodnocení všech důkazů, přičemž v úvahu již nepřichází provedení dalších důkazů. O naznačenou situaci se v dané věci nejednalo, přičemž v tomto směru je třeba odkázat na odůvodnění rozhodnutí soudů nižších stupňů, se kterým se Nejvyšší soud ztotožnil.

29. Co se týká opomenutých důkazů, tedy neprovedení rekonstrukce nebo vyšetřovacího pokusu, lze souhlasit s názorem státního zástupce, že se uvedené týká postupu orgánů Policie České republiky v přípravném řízení, přičemž takovou námitku nelze v rámci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. uplatňovat. Navíc z bodu 18 odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně i z argumentace dovolatele vyplývá, že v době konání hlavního líčení již předmětná část vozidla fyzicky neexistovala a jakékoli dokazování v tomto směru bylo neproveditelné. Povinností soudu je zdůvodnit svůj postup, pokud sám odmítne provést navrhované důkazy, což také soud prvního stupně s ohledem na neproveditelnost důkazů učinil. Vzhledem k tomu, že své rozhodnutí dostatečně odůvodnil, nelze tento důkaz považovat za opomenutý.

30. K další námitce obviněného o nepoužitelnosti jeho výpovědi z přípravného řízení, Nejvyšší soud uvádí následující. Soudům obou stupňů nutno vytknout, že v odůvodnění svých rozhodnutí nepřípustně konfrontovaly skutková zjištění s výpovědí obviněného z přípravného řízení, která byla učiněna formou vysvětlení zachyceného v úředním záznamu o podaném vysvětlení (soud prvního stupně v bodu 18 rozsudku a odvolací soud v bodu 8 usnesení), který může být jako důkaz v řízení před soudem použit pouze za podmínek § 211 odst. 6 tr. ř. a který v předmětné trestní věci jako důkaz v hlavním líčení vůbec proveden nebyl. Soudy v rámci svých hodnotících úvah sice neměly neprocesní výpověď obviněného zmiňovat, to ovšem nic nemění na skutečnosti, že soud prvního stupně, s jehož skutkovými závěry se odvolací soud v celém rozsahu ztotožnil, k této výpovědi nepřihlížel a skutkové závěry učinil na podkladě jiných důkazů. Nelze proto shledat důvodnou ani námitku obviněného, že rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného

činu jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech.

31. Nejvyšší soud konstatuje, že k naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nedošlo.

32. Pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. pak dovolatel nepřiřadil žádnou ze svých dovolacích námitek a Nejvyšší soud je nucen uvést, že argumentace obsažená v jeho opravném prostředku jeho vymezení neodpovídá.

IV.
Závěrečné shrnutí

33. Nejvyšší soud proto s ohledem na výše uvedené rozhodl tak, že dovolání obviněného odmítl jako zjevně neopodstatněné podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. O odmítnutí dovolání bylo rozhodnuto v neveřejném zasedání v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř.